



Sessió Municipalista: “TERTÚLIA”

DATA: 8 de juny de 2016

LLOC: Consell Comarcal del Baix Llobregat

PARTICIPANTS

- 1.- JOSEP PERPINYÀ. PSC. President del Consell Comarcal. Alcalde Sant Just Desvern
- 2.- RAQUEL SANCHEZ – PSC. Alcaldessa Gavà
- 3.- JOSEP M. LLOP – CDC. Regidor La Palma de Cervelló
- 4.- ARNAU FUNES – ENTESA. Regidor Cornellà
- 5.- JORDI ALBERT – ERC. Regidor Sant Andreu Barca
- 6.- FERNANDO MOYA – PP. Regidor Begues
- 7.- FRANCESC XAVIER ALEGRE – Ciutadans. Regidor de Sant Feliu

SALUTACIÓ

JOSEP PERPINYÀ (President Consell Comarcal del Baix Llobregat) - Benvinguts a tots a aquesta trobada del Fòrum Municipalista. Donar la benvinguda al Xavier Mas, vicepresident del Centre d'Estudis, qui és qui ens acompanyarà en aquesta ocasió. Donar la benvinguda als alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores i també els ponents que participaran en aquesta trobada. Una trobada que el que vol fer és debatre conjuntament el que ha fet el Centre d'Estudis durant aquests mesos. Una feina magnífica, de moltes hores per tot el territori, que encara queda una taula, i nosaltres des de l'administració, des del Consell Comarcal ens semblava oportú també fer debats no només del que està sortint en aquestes taules sinó de les inquietuds i preocupacions que pot tenir el territori, i també com fer política i gestió en aquestes circumstàncies que estan canviant. Avui el que volíem es fer un debat sobre quina administració necessitem per fer un bona gestió. Gestió i política adequada amb uns objectius concrets, que ens serviran per a iniciar el debat.

Objectius d'aquesta sessió: analitzar la complexitat de les diferents administracions que estan gestionant i fent política en el territori. Som un cas únic. En l'àrea metropolitana hi ha el govern metropolità, la Generalitat, la Diputació, el govern de la província i també el Consell Comarcal i els ajuntaments i per tant tenim una realitat que s'ha de gestionar, i és aquesta. Cercar noves propostes de gestió i administració per un territori de complexitat com és el Baix Llobregat, 30 municipis en una extensió molt gran, i per altra banda avançar propostes que ajudin a la prestació de serveis públics de manera racional, equitativa i pròxima. Quina administració necessitem? Potser dos o tres paraules podrien centrar aquest debat i les podríem compartir: Ser útils i propers. I el nom ja el posarem. Perquè evidentment des de diferents forces polítiques

o diferents sectors del territori uns podem apostar per una cosa i uns altres per una altra. Però la realitat és que el Baix Llobregat vol existir com a veu única, amb una unió d'identitat i també reconeix el que està passant. Recordar que sembla ser que el govern de la Generalitat tornarà a parlar, amb més insistència, de la ordenació territorial, que n'han parlat moltes vegades, per això és bo també que avui, i aquests dies reflexionem sobre aquests temes.

XAVIER MAS (Vice-President Centre Estudis Comarcals del Baix Llobregat): - Gràcies per organitzar aquest debat en el marc del congrés. Quan al 2014 ens plantejàvem fer-ho no ens esperàvem, en teníem ganes de què passés, però no ens esperàvem ni el ressò ni la magnitud. Hem fet 50 taules, que han tingut 200 ponents i hem tingut més de 2000 assistents en els diferents actes que hem fet, i els hem fet arreu del territori, hem intentat anar a tots o quasi tots els pobles de la comarca. De seguida, quan ho vam plantejar al Consell Comarcal, ho van recolzar i van ser copartípics de l'organització amb els agents socials de la comarca: Patronal, sindicats, entitats, etc.

En aquests mesos hem inventariat el que passa a la comarca. Sí que hem de fer futur, però també hem descobert un present magnífic, un present de gent que fa coses per la comarca als diferents llocs i que cal aprofitar. I hem constatat com a mínim 4/5 coses que marcaran les conclusions el debat: Que necessitem un consens en l'estratègia de la comarca, que tenim una comarca amb una multi centralitat i que de vegades ens costa saber el que fem en un cantó i en un altre del riu, del nord, del sud, però també hem descobert un sentit importat de pertinença i una manera de fer, d'un tipus de gent que no ens han regalat res mai i tot ho hem hagut d'aconseguir, des dels primers ajuntaments democràtics a tot el que van fer i la transformació de la comarca, per tant aquestes tres o quatre coses ja les tenim constatades.

Ara que ve: A final de mes tindrem les conclusions que s'han fet en tres àmbits: identitat i cultura, a Cornellà, entorn i territori a Martorell i dinamització econòmica i cohesió social a Sant Boi. Tot plegat farà que a mitjans de juliol es facin les 2 jornades de congrés i finalment el fòrum municipalista, encapçalat pel Consell Comarcal, ho arrodonirà tot plegat i jo crec que serà una informació imprescindible que segur que la pregunta que ens fem avui després de la informació que haurem aconseguit en totes aquestes taules o serà diferent o serà modificable o haurà influït en el que vosaltres avui penseu. I per tant, només demano una cosa, aprofiteu, que no té cap més sentit que les administracions i les diferents entitats de la comarca ho aprofitin i ho posarem a disposició vostra.

OSCAR RAMOS (Conductor):

Benvinguts.

Situem l'acte: dins del marc de debats que ha obert el Consell Comarcal del Baix Llobregat per fer des de la fotografia de la comarca, que es vol que sigui el futur de la nostra comarca. I avui ho abordem en forma de tertúlia per parlar d'una pregunta concreta. La gran pregunta avui és quina administració necessitem per a una gestió adequada del territori? Els objectius de la jornada d'avui estan emmarcats en els següents punts:

- Analitzar la complexitat dels diferents nivells d'administració que estan actuant en el territori i la seva adequació a la realitat actual.
- Cercar noves propostes de gestió administratives per a un territori com el Baix Llobregat.
- Avançar en propostes que ajudin a la prestació dels serveis públics de manera més racional, equitativa i pròxima.
- Analitzar el nivell d'idoneïtat competencial i financera que s'hauria d'assolir en els ens locals del territori per a la prestació de serveis públics als ciutadans.
- Establir les bases per a una governança del territori.

PRESENTACIÓ dels participants

INTERVENCIONS:

JOSEP M. LLOP – Constatar que en aquesta sala de plens, dir quin es el model d'administració sense un anàlisi previ es complicat, perquè tenim un país que en el seu conjunt és asimètric, no té res a veure l'àrea metropolitana amb el Pallars, però a més la nostra comarca, el Baix Llobregat, té un nivell de complexitat que fa honor a aquest grau d'asimetria de Catalunya. Fixeu-vos que tenim, per exemple Begues que és un municipi clarament metropolità però d'unes dimensions molt petites o Sant Climent o la Palma, i convivim amb realitats urbanes, amb necessitats de transport pròpies de grans conurbacions metropolitanes però que al mateix temps conviuen amb la pervivència d'unes identitats que formen part de la nostra tradició històrica, i això és un element conceptual que emmarca molt quin és el model d'administració que hem de perseguir.

Tenim un comarca multi capital, fixeu-vos que tenim una àrea, la capital pròpiament que és Sant Feliu però que la percepció de la gent de la comarca respecte a la capitalitat és molt feble, mentre que l'àrea de les muntanyes de l'Ordal, que serien Vallirana, Cervelló, La Palma i Corbera, tenen com a capital sociològica Molins de Rei, la part del Delta té Sant Boi i la part del nord del Llobregat té Martorell. Al costat d'això també hi perviu a una realitat de partits judicials diferents. Ara que estem en les eleccions del 26 de juny tenim una situació de dir... Castelldefels s'han d'entendre amb l'Hospitalet, un munt de municipis s'han d'entendre amb Sant Feliu, uns altres amb Igualada i uns altres amb Terrassa, per tant tenim una comarca molt dividida, des del punt de vista polític-judicial.

I després tenim una comarca que econòmicament té pols múltiples i els moviments que es produeixen són realment poc coincidents amb les estructures comarcals típiques que es produeixen a l'entorn del nostre país. No vull dir quin és el model, en el transcurs de la tertúlia tindrè oportunitat de compartir allò que jo molt modestament penso sobre com cal organitzar una estructura tan complexa com és la nostra comarca, però sí que veig que hem de fer dues coses: estudiar sense cap mena de complex quin és el marc mental sobre el que hem de plantejar avui les comarques i en segon lloc veure quin element de sostenibilitat financera hem de poder competir a nivell nacional de Catalunya, de tal manera que hi hagi estructures flexibles que s'adaptin de manera justa i adequada als nostres territoris, no estic plantejant que les administracions siguin aquestes o unes altres, sinó l'element d'anàlisi científic, sòlid i rigorós que permeti establir marcs de funcionament prou flexible perquè en l'àmbit de una sostenibilitat financera, al llarg del temps, estimada des d'un punt de vista molt científic en pugui respondre a la realitat real d'un Baix Llobregat que avui està a debat.

FERNANDO MOYA - Precisament per aquesta complexitat de la comarca nosaltres creiem que el que hauríem de fer és tenir una administració que ens doti de les eines que es basin en la realitat del territori, ens hauríem de deixar de banda les sigles i consignes de partit, hem de tenir una administració que es basés més en la col·laboració d'uns ciutadans que tenen unes inquietuds determinades i conjuntes per a resoldre els problemes dels seus veïns.

RAQUEL SANCHEZ - Estic d'acord amb el que deia el Pep Llop a l'inici de la seva intervenció. Aquest és un territori complex format per 30 municipis amb realitats diferents, però sí que m'agradaria posar com a primer punt que s'ha de remarcar que tot i ser un territori complex sí

que tenim, al marge d'aquesta complexitat, un sentiment i una identitat compartida que s'han anat forjant al llarg dels anys.

Hi ha motius, socials, culturals o històrics, que hem anat treballant tots, des de les administracions, les institucions, les associacions i les entitats civils que ens han permès forjar aquesta personalitat pròpia i sentiment de pertinença. Si partim d'aquesta base i del desig de continuar tenint aquest element identitari i sentiment unitari del territori podrem abordar amb més solidesa, tranquil·litat i rigorositat quin és el model d'administració que necessitem per a aquest Baix Llobregat.

En qualsevol cas, crec que el que s'hauria de garantir és, que en el debat sobre les diferents formes de gestió del territori, en definitiva un debat sobre les administracions locals, el model que s'adoptés, el que ens s'hauria d'assegurar és que continuem tenint el sentiment de pertinença, aquesta unitat del territori que defensem gairebé totes les formacions polítiques, que garantim la prestació dels serveis de la millor manera possible, de la manera més eficient, eficaç i racional per als nostres ciutadans i que després de tot això el que busquem és el benestar i el progrés econòmic i social del nostre territori. I a partir d'aquí diferents propostes, i m'agradaria partir d'aquests elements comuns que la majoria dels presents compartim.

ARNAU FUNES - Avui potser parlem més del post identitat, de com gestionar aquesta identitat. Agrair al Centre d'Estudis i al Consell Comarcal el llarg procés de debat que portarà el congrés. Intentaré ser una mica més provocador per generar tertúlia.

Sis idees ràpides que m'agradaria situar al voltant d'una pregunta: perquè necessitem una administració?

La primera resposta que em surt és que necessites una administració perquè et garanteixi drets i presti serveis, per les dues coses. Per a què generi oportunitats, generi empoderament, per la defensa dels teus drets generant condicions perquè la teva vida millori, generi justícia, igualtat... Aquesta idea de què les administracions estan per a defensar l'interès públic els ciutadans, el bé comú, en definitiva. Tenim administració per a això, si no, no caldrien. Evidentment també per a tenir eficiència en els recursos perquè al final com els recursos són de tothom els hem de gestionar bé.

Caldria discutir la idea del paper públic-privat, quin paper jugar en el bé comú, lo públic i lo privat, perquè també té molt a veure amb les administracions, per exemple les de segon grau tenen una especial devoció per externalitzar coses, i últimament els ajuntaments també, i deixar que altra gent gestioni una part de l'interès públic. Aquesta seria una bona part de la discussió que hauríem de fer en aquest procés i col·locar fins a quin punt estem disposats a parlar de drets o parlem de prestació de serveis, però això també és molt de l'assistencialisme català, que en aquesta comarca el tenim molt arrelat. Jo el que vull és que tu tinguis un servei, però no defenso el teu dret... no, escolta, jo tinc dret a tenir un seguit de cobertures i no, no, el que vostè necessita és menjar, ja li donaré menjar però no li reconec el dret a l'alimentació. I això passa molt en les administracions d'aquest país.

Després en relació al més concret del que estem parlant, nosaltres sempre hem defensat la puntada de peu cap a munt i la puntada de peu cap avall. Nosaltres creiem que la màxima cobertura de drets possible ens l'hauria de donar la Unió Europea. Jo vull que el dret a la igualtat d'oportunitats, per exemple, m'ho garanteixi el màxim nivell d'administració però també vull que la prestació del meu servei me'l faci l'administració propera, començant per l'ajuntament, seguint pel Consell. Nosaltres com a organització municipalista i europeista a l'hora, el que volem és màxima cobertura al màxim nivell i que el màxim nivell de proximitat perquè en resolgui el meu problema concret.

Quarta idea que crec que és important situar-la en el debat d'avui, s'ha criminalitzat el sector públic i hem deixat que passi: el Consell no serveix per a res, l'àrea no serveix per a res, la diputació no serveix per a res, tot això és un niu de "xupòpters", hi ha gent que viu allà que no se

sap ben bé que fa.. i us ho diu una persona que és en aquests moments regidor de la ciutat més gran de la comarca, diputat des de fa 10 anys, i ha esta també conseller comarcal i escoltes continuament preguntes d'uns i uns altres que et diuen: a la diputació que en feu? I a l'àrea metropolitana, i al consell? Allò és un niu de funcionaris que en el fons no se sap ben bé que fan... Això s'ha criminalitzat des de l'esquerra, des de la dreta i des dels mitjans de comunicació, i al sector públic en general hem deixat que passi.

Cinquena idea, repartiment de competències, començant pels ajuntaments, tornem a repartir les cartes començant pels ajuntaments i seguim cap amunt.

I sisena idea, administracions que puguin ser elegibles, i que tinguem espai per rendir comptes. Una administració que els ciutadans no poden triar és molt difícil que els ajuntaments la puguin valorar.

JORDI ALBERT - Essencialment quan parlem de la comarca hem de reconèixer la seva complexitat, la seva diversitat i la seva singularitat i aquí rau la clau de l'èxit. No tant la complexitat, per què al final totes les comarques tenen una major o menor complexitat però totes en tenen, però el Baix Llobregat reuneix uns condicionants que la fan singular respecte a altres territoris del país i per tant ha de tenir un tractament i singularitat que es correspongui amb la seva realitat. Al Baix Llobregat hi ha 22 municipis que estan dins de l'àrea metropolitana i 8 que no hi son. Té un Consell Comarcal on les seves competències estan limitades i són competències que moltes vegades tenim problemes per a exercir perquè no tenim el finançament adequat. Al Baix Llobregat també hi ha la Diputació de Barcelona i la Generalitat, i els 30 ajuntaments. Per tant hi ha molta administració a la comarca i la clau és com endreçar tota aquesta administració i com definir els marc competencials perquè tothom sigui útil i pugui treballar.

Aquest Consell Comarcal s'ha de revaloritzar, i s'està fent molta feina, ben feta, perquè això sigui, però cal que, per a aconseguir aquest objectiu, mirem cap els municipis que tenim una menor cobertura competencial com són els municipis del nord i Vallirana. Per tant mirar cap a dalt, seduir-los i aconseguir que aquest ens, el Consell Comarcal del Baix Llobregat, sigui el seu referent, la seva gran vàlvula de respiració, la que els hi permeti resoldre els seus problemes. Perquè ells no tenen una cobertura competencial d'administració supramunicipal com sí que tenen altres municipis del sud de la comarca.

Segona qüestió, l'Arnau l'estava apuntant i aquí entrem en una qüestió molt més de fons i que podem debatre no és ni una qüestió singular del Baix, si no que és més aviat un concepte de com s'han gestionar les administracions supramunicipals, de com s'escullen els representats. Aquí com a la diputació de Barcelona o l'àrea metropolitana no hi ha elecció directa, al no haver-hi elecció directa tothom que està representant és càrrec electe, i per tant a partir del resultat de les municipals es distribueix la correlació de forces en tots els altres àmbits. Aquí, per exemple, signem com a municipi en canvi venim nominats pels nostres partits. A la diputació de BCN que es divideix pels resultats electoral i per tant per la representativitat que s'assoleix en els dos partits judicials que som a la comarca, Sant Feliu i L'Hospitalet, en els dos casos són els partits qui fan la proposta, i a l'Àrea sí que hi ha una representació que ve de l'Ajuntament però després hi ha una part que ve definida pels propis plenaris municipals. Endreçar tot això és important però s'escapa del debat que ens ha de centrar avui, que és què podem fer des d'aquesta casa per la comarca i per a donar aquesta visió que aquest Consell Comarcal és important, per tant, per centrar-nos en aquesta segona idea, a part de la idea d'abans hi ha un segon element que és guanyar l'àmbit competencial, que es guanya reclamant-lo, persistint i demanant per l'àmbit competencial els seus diners. Si guanyes àmbit competencial però no tens recursos, ni transferència de finançament tens un problema i és que tens la responsabilitat de la competència però no tens les eines per a fer que la responsabilitat estigui ben exercida. Per tant, lluitem-ho, siguem persistents, i s'està fent. Als darrers anys s'està apostant molt per aquesta casa perquè

volem gestionar, i fer-ho bé per què som l'administració més propera a la ciutadania dins de l'àmbit supramunicipal. Els Consells Comarcals són molt útils i són imprescindibles perquè tenen aquesta funcionalitat, hem d'acostar el poder a la ciutadania i no pas aïllar-lo per tant dotem d'eines els Consells Comarcals com a elements prioritaris de la gestió pública.

FRANCESC XAVIER ALEGRE – Jo també vull polemitzar una mica i deixar coses sobre la taula. Quan parlem de quina administració volem hem de començar per saber el que hem d'administrar, i hem d'intentar administrar el benestar, els serveis i evidentment hem d'administrat un territori, més gran o més petit, però fer-ho i per fer-ho, administrar un territori, els serveis que necessiten els ciutadans d'un territori hem de pensar en quins drets fonamentals, quins drets bàsics tenen les persones. I aquí vull fer un primer titular: Drets només tenen les persones, els territoris no tenen drets. Les pedres, com a tal, no tenen drets i per tant aquesta primera afirmació intenta un nivell de polèmica.

A mi m'ha agradat molt l'amic Llop, per primera vegada estem els responsables comarcals de tots els partits polítics en representació, tot i que l'alcalde de Gavà no és la responsable, però és persona molt important a l'estructura política dels socialistes i per tant com si estiguéssim els sis... però voldria dir dues coses en relació amb això: els nivells d'administració per a nosaltres, ho vaig dir l'altre dia i ho torno a repetir només hi hauria d'haver 3: estat, autonomia i local però vaig més enllà, l'administració local ha d'anar en relació a un territori no localista si no per a poder donar aquests serveis i poder implementar els serveis per a tothom. Jo sempre hi penso en la gran Barcelona, en la que imaginava l'alcalde Maragall, crec en un gran territori que gestioni drets i serveis i per tant cada dia estic més convençut que hem d'aproximar-nos a Londres o París, que va absorbir 30 municipis de cop. Hem de començar a no pensar en localismes i començar a pensar en els drets que hem d'assumir. Per tant per a mi el gran salt és la gran Barcelona formada per 40 municipis i amb un sola administració que seria, el que coneixem com l'àrea metropolitana.

Volia polemitzar amb el Funes en els sentit de dir...poso un exemple, les diputacions: nosaltres a part de demanar el tancament dels consells comarcals, que seguim dient que no serveixen de res. I la prova més evident és que dilluns vam fer el segon ple de l'any perquè no hi havia temes, i com què no hi ha temes no es convoca el ple que és la prova evident de què amb president hi havia prou fent decrets... Hem fet 2 plens en 6 mesos.

Estem encaparrats en la desaparició de les diputacions. Hi posaré dos exemples clars de com funcionen les diputacions: 2 de cada 10 euros que gestionen les diputacions espanyoles van a parar a serveis de les persones i 6 de cada 10 serveixen per administrar les diputacions. I aquesta és una dada, no és opinable si és millor o pitjor. És a dir, de consum intern les diputacions gasten 6 de cada 10 euros que tenen, i només 2 de cada 10 arriben als ciutadans. Per tant aquesta és la mostra més evident d'una administració endogàmica que només serveix per a generar llocs de treball en el límit de l'endollisme, altres per a contentar a aquells que no han guanyat les eleccions municipals, donar-los una cadireta, etc. Aquest tipus d'administracions és la que no necessitem, és la que ens podem estalviar. Quan demanem tancar la diputació i el Consell Comarcal també estem pensant en què amb aquells diners que no gastariem es podrien fer altres coses, i no vull entrar en quines coses perquè després en titllaran de demagog.

JOSEP PERPINYÀ - Intentaré centrar-me en el que volia dir i no respondre al que s'ha dit.

Si partíssim de zero, si tinguéssim la gran oportunitat de construir la casa de nou que és pràcticament impossible, què fariem? Això m'ho plantejo moltes vegades, a la vida personal o laboral. Tens l'oportunitat què faries? Han sortit algunes coses en aquest sentit, pensaria quines competències puc donar, miraria quin territori tinc, quina gent, i demano els recursos per a poder aplicar amb l'eina més propera, de proximitat per a resoldre aquestes necessitats, per a millorar

la qualitat de vida, per a donar drets i per a generar oportunitats i per a defensar aquest bé comú. Faria això.

En la línia de simplificar, no crearia tantes coses, això és què necessita el ciutadà i la gent ho entendria, ara per a concretar on estem i què passa avui. És cert que tenim varies administracions, però no he vist encara cap administració, que no sigui aquesta casa, que faci estratègia comú comarcal, cap. Així de clar. L'àrea metropolitana la fa en el seu territori, la diputació fa estratègia a la seva província, però no fa una estratègia concreta del nostre àmbit territorial de la comarca del Baix Llobregat, no la fa, i els ajuntaments exerceixen les seves competències als seus municipis, per tant defenso el Consell Comarcal, com no podria ser d'una altra manera, amb la realitat que tenim ara. Perquè no ho veig per enlloc.

El telèfon que tinc ahir a la tarda i la nit, només en trucaven alcaldes i alcaldesses, regidors de la comarca, no em trucava ningú de la diputació ni de l'àrea metropolitana.

Això és que hi ha avui un territori difícil de gestionar, però diria: mes competències en el Consell Comarcal perquè tenim aquesta proximitat, la tenim després dels ajuntaments, i hem de fer estratègia comarcal.

Ara bé és cert que hi ha l'AMB. Si l'AMB fa un debat de créixer i arribar a molts més territoris, segurament el meu posicionament seria d'anàlisi de veure que faria l'AMB i podria pensar si existim o no, tinc dubtes que una administració per ser més gran i tingui més recursos arribi a resoldre el problema amb proximitat, perquè la diputació ja té aquest problema, és molt gran, molt potent però.. Qui va anar a veure l'alcalde de Collbató era jo, no la diputació, i un alcalde que em diu: acompanya'm a veure urbanisme perquè hi ha un problema, he anat jo o els vicepresidents, per tant aquesta és la realitat. No per tenir un administració mes gran en resoldrà els problemes.

Competències, reclamar-les, amb recursos, amb la proximitat i evidentment amb una cosa que crec que venim d'una estructura que no vam ser capaços, l'estructura de l'estat, de l'època franquista, que no hem sabut crear una administració nova, funcional i àgil. No som capaços d'enviar els funcionaris amunt i avall, ens costa molt però es demanen estructures molt més flexibles, per a poder resoldre els problemes que té la primera administració que és la local.

OSCAR RAMOS – Llenço una primera qüestió: Com s'haurien de resoldre el nivell competencials i de finançament dels diferents nivells que intervenen en el territori?

JOSEP M. LLOP - M'apuntaria al que deia el president que no s'ha fet pròpiament estratègia comarcal, però la pregunta que vull plantejar a tothom: és objectiu d'aquesta tertúlia trobar els mecanismes per defensar el Consell Comarcal o és objectiu veure com hem d'adaptar-nos a la realitat que tenim a la nostra comarca?

Si la pregunta de l'objectiu és veure com hem de respondre i fer possible que el Consell Comarcal funcioni, aleshores del que es tracta són competències i finançament. Si del que es tracta és de veure quin tipus d'administració li convé a la comarca aleshores hem d'entrar en un anàlisi més profund. No estic dient: hem de tancar el consell comarcal, ni en broma, fixeu-vos, en una cosa: un Consell Comarcal qualsevol, el de la Garrotxa, el Pallars o el Baix, està prestant una sèrie de serveis com a delegació dels municipis perquè no hi arriben.

Al baix tenim uns municipis d'unes dimensions tan grans que quan han d'anar a parlar amb el president de la Generalitat, no demanen al president del Consell Comarcal que els acompanyi a parlar amb el president de la Generalitat o el conseller de torn. No li diuen, hi van directament, son grans tenen pes i la seva força de negociació permet una interlocució directa. Per tant estem en una situació molt més complexa.

Llavors quan deia que hem d'anar a nivell més flexible, una mica anava cap a aquí, ho deia perquè quan mires una realitat d'altres països, que no tenen res a veure amb nosaltres, te

n'adones, ara estic pensant concretament en la costa est del Estat Units, en tota la zona que va des de Boston a Filadèlfia, i un dia per casualitat m'ho estava mirant com ho feien en el tema de les comarques, i te n'adones que al final, hi ha dos criteris que s'utilitzen. El primer és la racionalitat econòmica. És racional la prestació de serveis en quina dimensió i segon el dret a decidir de la gent: està la gent disposada a pagar determinats nivell d'impostos per a subvenir o pagar les despeses que es generen per la prestació de serveis. Aquí tenim unes estructures diferents, però la racionalitat econòmica i la racionalitat de la proximitat acaben sent els elements bàsics, i perquè ens ho plantejem tot això.

La idea és tenir una administració propera i la primera administració propera és la dels municipis, i per tant el principi de subsidiarietat, per cert el principi principal reconegut per la UE, ens diu que allà on es pugui prestar un servei més proper que no hi faci una administració superior. Per tant, d'alguna manera hem de veure quins són els serveis que realment poden donar els municipis, i quins no poden prestar per una qüestió de racionalitat econòmica i en segon lloc, veure quan no es poden fer, quins són els àmbits de mancomunació dels serveis per al que la ciutadania de la nostra comarca estigui realment ben atesa.

Per tant si l'objectiu és defensar el Consell Comarcal, llavors parlem de competències i finançament, però si l'objectiu és com servim la ciutadania, aleshores hem de treballar amb mentalitat més obertes, i és aquí on cal fer aquest treball més acadèmic però també cal fer un treball d'aproximació a la ciutadania, de què vol i què vol pagar.

RAQUEL SÁNCHEZ- Com hem de fer tot això? El que hem de fer és posar sobre la taula qui fa cada cosa, com la fa i quan ens costa. Això suposa parlar del què fem des del Consell Comarcal, del què fem des dels ajuntaments, des de la diputació, des de l'AMB i el que es fa des de la Generalitat. Jo crec que aquí això s'ha de posar sobre la taula quines són les competències que estan redistribuïdes en els diferents nivells administratius, recursos que hi ha i qui hi pot fer les coses millor, per tal de garantir els drets i la prestació de serveis, que s'entén que sempre es fa una prestació de serveis que té un objectiu que és cobrir un dret, de garantir un dret i donar cobertures a la ciutadania.

Això jo crec que pensar i repensar quin és el millor model, defenso que s'ha de fer des d'una institució que sigui propera a la ciutadania. No estic d'acord abans amb el tema dels localismes, no entenc molt bé a què es refereix. Sí que tinc clar que estic defensant la proximitat, que penso que són les institucions les que estem més properes als ciutadans, els ajuntaments, el model que els defineixi, però aquells que estan més a prop dels ciutadans són els que poden garantir aquets objectius. El que sí es veritat, que ho hem de fer, des d'una perspectiva de racionalitat, d'evitar les duplicitats perquè això és el que no entén el ciutadà, i des d'una perspectiva pedagògica, és a dir, hem d'explicar al ciutadà el que fem cadascun dels diferents nivells organitzatius i administratius, perquè si no, és fàcil caure en discursos de 2 de cada 10 euros només es dediquen a drets i la resta es dedica a personal que està aquí aguantat per endollisme... això no és veritat. Expliquem que és el que es fa des de la diputació... i miri hi haurà de tot a tot arreu, a la vinya del senyor hi ha de tot, però hi ha unes estructures que, en definitiva, el que estan fent és donar-nos suport als ajuntaments i als territoris, des de la lògica de la cooperació amb assessorament, amb la concertació, amb recursos humans, amb recursos materials. Siguem rigorosos a l'hora de fer aquests anàlisis i no caiguem en titulars que són arriscats i que no aporten res a debats com aquest.

ARNAU FUNES - Han sortit moltes coses i podria ser molt ampli, però hi ha una anècdota: la cup i ciutadans defensen l'eliminació de la diputació. Els dos debats que s'han generat a la diputació més importants i que tenen a veure amb l'organisme de cessió tributària i amb el servei de biblioteques, que afecten a funcionaris, els han promogut ciutadans i la cup. És molt maco dir "jo tanco la diputació" però hi ha 4.500 persones que hi treballen i serveis que es presten.

Després has d'anar als 4.500 treballadors i dir als sindicats "cap a casa"... és molt fàcil dir-ho però després has d'anar allà i fer-ho. No sé si en aquest 2% de prestació de serveis si estan els 1.500 treballadors de l'organisme de gestions tributàries que fan la recaptació de tots els tributs dels municipis d'aquesta comarca, i això ho fa la diputació de Barcelona, o la xarxa de parc naturals, o les biblioteques. Això són funcionaris professionals que podem discutir si el seu cap ha de ser el Sr. Perpinyà o ha de ser el conseller de cultura, de fet és el debat que haurien de tenir, però no podem discutir que és un servei que s'ha de donar, que han d'haver-hi biblioteques, que ha d'haver-hi recaptació d'impostos, que ha d'haver una protecció dels parcs naturals, i això són debats que no podem obviar.

Per a anar a coses que han sortit: aquí va haver un intent de fer una llei de governs locals que sembla que ens hem oblidat i que deia el que deia, potser ens ho hauríem de replantejar aquella llei que es va quedar dormint en un calaix del Parlament. Potser hauríem de plantejar a la Generalitat quina llei vol fer. Hi ha una llei electoral que també va en la mateixa línia. Jo crec que no es pot fer una llei d'organització territorial de Catalunya sense llei electoral. Ho hem de defensar, una administració ha de poder ser triada pels ciutadans i ha d'haver un espai de rendició de comptes. I després tenim el tema del finançament. No podem muntar administracions sense que hi hagi una llei de finançament que acompanyi. Hi ha una feina pendent de la Generalitat que no s'ha fet i s'ha de reivindicar que es faci. I en un altre sentit, hem tingut l'episodi de P3, alguns municipis han acabat patint el tancament d'un aula de P3 en funció de no sé quins criteris demogràfics que no sé qui del departament d'ensenyament ha vist i ha parlat. Potser, una de les coses que tinc clares, és que l'administració estatal s'ha d'aprimar i molt, per què ha de baixar coses cap a baix, però la Generalitat també es pot aprimar. Hi ha coses que la Generalitat no ha de fer, i és per exemple, la planificació educativa d'una comarca com la nostra des de Via Augusta, potser una de les coses que hem de reivindicar és això. Una altra cosa, són els temes urbanístics... perquè no pot tenir aquesta comarca competències a l'hora de fer la planificació urbanística? Perquè ha de quedar tot... alguna cosa a l'AMB i la resta per allà? O en polítiques d'ocupació, perquè la comarca no té la capacitat per a poder prestar serveis i s'han de prestar des de la Generalitat? L'únic debat real que hauríem de fer a nivell administratiu és saber què fa l'àrea i què fem nosaltres. Però el que tinc clar és que l'Estat, la Generalitat i la Diputació han de deixar de fer coses directament i les han de passar a una administració intermèdia, que si no són els ajuntaments ha de ser alguna cosa entre l'Àrea i el Consell Comarcal, per fer economia, territori, serveis públics.

FERNANDO MOYA - A nivel competencial tenemos que hacer un análisis de los servicios y mirar como funcionan y asignar a cada administración los que mejor funcionan y los que mayor puede desarrollar. Yo posiblemente a diferencia de otros compañeros del PP no estoy por la desaparición de los Consejos Comarcales, sobre todo porque represento a un pueblo pequeño que necesita la ayuda de estas entidades supramunicipales. Pero lo que sí estoy de acuerdo es que se tienen que racionalizar los servicios, o sea, una competencia una administración, sobre todo para que la financiación termine llegando a la mayor cantidad possible de dinero al destinatario final. No se trata con esto de vaciar de contenido a las diferentes administraciones si no de racionalizarlo, sobre todo para que llegue al destinatario la mayor financiación posible,

JOSEP PERPINYÀ – El Funes té un exemple que val la pena i és molt didàctic... el P3, algú ha vist si l'àrea metropolitana ha defensat la lluita del territori del col·lectiu educatiu dels ajuntaments? No. Algú ha vist una acció de la diputació de Barcelona defensant el P3? No. I la Generalitat, evidentment que no. Per tant, la utilitat d'aquesta administració supramunicipal. Per no reiterar coses: Llei d'ordenació territorial que estic convençut que abans de final d'any es tornarà a posar sobre la taula. Per tant, coneixent el territori, amb aquesta proximitat, ganes de donar servei... és cert que hi ha una part que es qüestiona les diputacions, per tant si partís de

zero... jo crec que aquest territori pot ser una vegueria tranquil·lament, ja ho vaig dir-ho en el seu moment quan vaig prendre possessió del càrrec de president, si es donen totes les casuístiques, però també ho deia el Jordi Albert, aquí sobrepassen coses, és a dir que les diputacions desapareixen és més de Madrid que diguin si ho accepten o no, i ho veig difícil, però perquè ho dic això? Aquesta realitat complexa amb una vegueria seria diferent i penso en el nord de la comarca. Si aquesta vegueria té les competències fortes de la Generalitat, té les competències de la diputació amb recursos, i té estratègia comarcal, estratègia de vegueria... estariem en un escenari més fàcil per a donar resposta a tot això.

Però tenim el que tenim i per tant defensar aquesta administració supramunicipal perquè hi ha exemples molt clars. Si partíssim de zero i aquest debat es torna a posar damunt la taula.. Que les terres de l'Ebre siguin una vegueria està molt bé, però perquè no nosaltres si tenim el 10% de la indústria i la població de Catalunya. Per tant, pensant en situacions en pla B que ens ho deixin fer, però el que és ara, és una realitat, i es podria parlar de sanitat o de reivindicació que no marxessin els interins dels ambulatoris... i qui ho ha fet? En aquest cas no ho ha fet ningú més, tret dels ajuntaments i alguns col·lectius. I això dóna que pensar i dius... ostres.

I ara en acabar les delegacions territorials i delegats del govern de la Generalitat... coses que dius... ho poso damunt de la taula: no podria ser el delegat del govern de la Generalitat el que té les responsabilitats en els Consells Comarcals o les vegueries? És que no m'explica res el delegat quan ve aquí, li explico jo com és el territori. És així. Simplifiquem, anem baixant i anem posant a la llista coses. Segurament els que estem aquí l'explicarem 50 vegades millor.

JORDI ALBERT- Responent al Xavier Alegre, que no hi és, dir-li que les persones viuen en algun lloc i els territoris potser no tenen drets però les persones viuen sobre el territori i al final per a exercir els drets de les persones has de parlar d'àmbit territorial.

Anem a fer un debat constructiu i en efecte aquí s'ha parlat de diverses qüestions i de diverses afectacions. La proximitat del govern com a prioritat per a guanyar àmbit competencial, hi ha serveis i serveis, hi ha serveis que necessiten un lògica supramunicipal perquè necessiten una planificació d'una mirada àmplia, però hi ha d'altres que no, per què són de gestió molt més directa i local, per tant, aquests tipus de serveis han de tenir la màxima competència qui s'enfronta amb la problemàtica i per tant els ajuntaments i els Consells Comarcals i en canvi hi ha d'altres que són de planificació de mirada més àmplia que en canvi ha de ser la Generalitat, però com ho fa per poder tenir la informació del territori? Doncs a partir dels serveis territorials, no pas la delegació del govern, i que no m'escolti ningú del meu partit, però comparteixo la idea de què la delegació de govern a l'àrea metropolitana és bastant light, i de fet la Raquel va fer unes declaracions on deia: escolti que la meua població que és Gavà volem interlocució directa i no volem anar via delegació de govern, perquè al final per desplaçar-me al mateix lloc però 100 metres més enllà, no cal que tinguem un intermediari. En aquest sentit estic d'acord. Una altra cosa són les delegacions de govern a les Terres de l'Ebre o a la Catalunya Central, però aquí com tenim una administració molt vertebrada al final el que hem d'aconseguir és reduir els espais d'interlocució per aconseguir més efectivitat. Per què moltes vegades t'has de reunir amb cinc o sis agents diferents per a aconseguir una cosa molt concreta i anant directament, amb només un pas entremig, ja s'aconseguiria.

Aquesta és la funció del Consell Comarcal, per a mi la funció del govern del Baix Llobregat és el Consell. Aquí es delibera, amb les diferents formacions polítiques i aquí és on els diferents ajuntaments reclamen exercir el lobby de pressió que és al final, el Consell Comarcal és un lobby de pressió per a quan hi ha un problema de qualsevol tipus; social o econòmic. I és aquest Consell Comarcal qui s'articula i a partir d'aquí, de es fa la pressió, per què es derivi cap a una prioritat política, doncs per exemple la lluita del P3 o els CAP. Totes aquestes lluites, que va ser un concepte que va sortir reiteradament i que per a mi dóna lògica a la nostra comarca, perquè és una comarca fonamentada en la lluita social i de reivindicació de drets, és que ens dóna el

sentit. I és lògic que el consell avanci en aquesta línia. Després podrem compartir o no el nivell de pressió que s'ha d'exercir, això ja és una altra qüestió, però sí que és veritat que és la nostra funció.

La llei de governs locals que algú ha volgut rescatar i crec que hauríem de rescatar, en el debat de la república catalana, que és que els Consells Comarcals es volien convertir en Consells d'Alcaldes. És bo o dolent? Des de l'òptica de qui és alcalde és perfecte, però potser des de punt de vista dels altres no és perfecte perquè elimina un espai de deliberació que crec que és imprescindible, perquè al final la suma de diferents forces polítiques i la suma dels diferents actors que estem sobre el territori, és el que ens dona la força. Un pot ser socialista o d'esquerra però estarem d'acord al 99% del que passa a la comarca. Per tant, treballem en aquesta línia, no anem a capar i a fer cada cop les administracions públiques molt més institucionalitzades. Hem de fer el pas invers, aconseguir que s'acostin al màxim a la ciutadania i per fer això hem de permetre que la màxima representativitat de la ciutadania tingui veu en les administracions públiques. Per tant aquest és un altre element que volia posar sobre la taula i és l'element essencial i després, una resposta cap el JM Llop, és en relació a la dualitat: hem de fonamentar el debat en dos elements, si el debat és defensar el Consell Comarcal o si defensem els drets de les persones... no és que els dos elements van junt. No accepto que es digui que defensar el Consell Comarcal és una cosa i els drets de les persones una altra. El consell comarcal el seu objectiu és defensar la ciutadania a través de la interlocució dels ajuntaments.

Aquí és on tots ens mancomunem, ens hi trobem, i deliberem i tots acordem. Per tant si és aquí on fem tot això, ha de ser aquest espai el que tingui una rellevància més important i per tant, dotem-lo de més competències, força i finançament. Aquest Consell Comarcal no es pot finançar per si mateix... hem d'oferir serveis i no podem tenir la capacitat d'autofinançament. Això és un drama. Agafem qualsevol de nosaltres que coneixem bé l'administració local i pensem com es podria gestionar un ajuntament sense taxes o tributs? No es pot. Que ens treguin l'IAE, els l'ibis, la taxa de residus, etc. Com ho faríem per finançar-ho? Aquest és un altre dels elements que hem de posar sobre la taula i que segurament té una resolució molt més important.

I que no diguin que com que som una administració supramunicipal doncs ja són els ajuntaments qui ens pagaran... No, en aquest Consell Comarcal hi ha una gestió d'un cementiri, d'un parc, hi ha un seguit de gestions que necessitem diners per a poder fer-ho... i ens casem de pidolar. La pobre Eugènia la tenim cada dos per tres amunt i avall demanat diners... No podem continuar pidolant i reclamant coses que realment si volem desenvolupar el nostre àmbit competencial són imprescindibles per a nosaltres, i ho hem de fer perquè no tenim finançament propi. Per tant hi ha moltes qüestions que es poden resoldre ara, però hi ha d'altres que necessiten un debat molt més profund dins del marc d'una llei de governs locals que vosaltres ja sabeu que defensem.

OSCAR RAMOS- Sembla que encara no li posem nom a la cosa quan fem la pregunta de quina és l'administració que necessitem, però el que sí que estem fent és dotar "la cosa" de contingut, és a dir, han sortit moltes idees del que hauria de tenir aquesta administració, sense nom, que es podria dir Consell Comarcal o d'una altra manera. El que sembla que hi ha un cert consens per part de tots els que hi esteu a la taula, és que hi ha ara un cert guirigall d'administració en sentit ampli. Hi ha moltes administracions gestionant massa coses i que potser això, no sé si la paraula seria, que s'ha de simplificar.

JOSEP M. LLOP - Una mica a tomb del que estàveu dient, que entraria en el concepte jurídic de les competències compartides, competències exclusives i competències concurrents jo crec que estem treballant en aquesta direcció.

Em va bé la intervenció del Jordi Albert d'ERC, perquè era el que volia comentar quan el president del consell, en Josep Perpinyà, ha parlat de la seva proposta, arriscada, sobre el tema

de la vegueria.

Quan jo deia si l'objectiu es defensar el Consell Comarcal o veure quina estructura realment li convé a la comarca, no estava posant en dubte que el Consell Comarcal hagi d'existir, no, o sí que ho posava en dubte. El que sí poso en dubte o qüestiono és quin és el model administratiu i polític, que aquesta comarca complexa necessita. No estava discutint, directament, si el Consell Comarcal ha d'existir o ha de desaparèixer, i més quan precisament, parlem de fa molts anys que jo era petit va ser un govern de CiU que va proposar l'existència dels Consells Comarcals.

Per tant, ara precisament a títol més personal que no tant com a Convergència, plantejarem que en alguns casos s'han de fer modificacions molt profundes. A títol personal, m'apuntaria al concepte de la vegueria però, alerta, aquest concepte ens pot permetre els nivells de flexibilitat dels que jo us intentava parlar, en el sentit següent: si parlem d'una vegueria hem de parlar del concepte de responsabilitat de la vegueria i del veguer, respecte als seus electors, és a dir, no podem parlar d'una vegueria com una administració supramunicipal no triada per la ciutadania. Per què si no, la defensa dels àmbits competencials queden exclosos de la responsabilitat davant de la ciutadania. Per tant jo crec que aquest és element essencial

La segona cosa és que la vegueria entesa com administració intermèdia entre municipi i Generalitat, però triada pels ciutadans, permet adequar el que correspon a cada realitat de vegueria a la seva situació. Per exemple: pot permetre que hi hagi àmbits que es puguin crear mancomunitats per a la prestació de serveis, estic pensant per exemple que en determinats àmbits, com potser hi ha tot l'àmbit de La Palma, Vallirana o Corbera que poden treballar en àmbits conjunts per la prestació de serveis socials o d'ocupació. O per exemple la zona delta ha d'haver àmbits en els quals es poden mancomunar els serveis, i la vegueria pot permetre el funcionament d'un consell d'alcaldes com a forma de legitimar la voluntat popular des d'un punt de vista molt flexible. Per tant jo estaria molt d'acord, però això també, la vegueria va molt vinculat al procés de transferència de competències de les Diputacions a les vegueries. I això hauria d'anar molt vinculat, sigui el procés de la constitució de la República catalana o si no, arribem per què no tenim temps, i aquest procés pot costar més o menys temps però s'arribarà, però en el interí, hi poden haver perfectament convenis que permetin la transferència en part d'algunes competències a les vegueries o delegació temporal de competències de la diputació a les vegueries com a forma de simplificació administrativa i fer allò que en concepte econòmic és tan important que és que les economies d'escala en favor de la millor prestació de serveis a la ciutadania.

ARNAU FUNES – El president deia una cosa que em sembla pertinent en el debat, i és el concepte de l'estratègia. Qui té l'estratègia comarcal i com es construeix? És evident que si hi ha una administració és per què hi ha una estratègia, que se suposa que l'administració ha de respondre a la necessitat de desenvolupar un tipus d'estratègia. Per tant, a mi hi ha 3 àmbits que em semblen claus que justifiquen que ha d'haver una administració comarcal: desenvolupament econòmic, i més en la situació de crisi que estem. Per exemple el concepte de turisme i el desenvolupament de polítiques relacionades amb el turisme. Jo trobo que a la diputació se'ns diu: quan parlem de turisme treiem Barcelona perquè és un focus tan potent d'atracció turística que distorsiona tota l'atracció turística del conjunt de la demarcació, per tant BCN no entra i juga a part, però clar, els municipis que estan al voltant de BCN tampoc juguen perquè us interessa que juguin els petits que estan en una línia una mica més lluny, a partir d'Igualada... l'estratègia ara de la diputació en temes de riu comença a partir de Martorell, però Martorell o el Prat juguem en una altra lliga... ostres, doncs no. Això va de què Diputació de BCN, que té molts recursos per a polítiques de desenvolupament econòmic, les polítiques de turisme les ha de fer el Consell Comarcal i la Diputació només ens ha de donar els diners per a fer-ho. Mentre sigui el Consell Comarcal, quan tinguem una altra administració, doncs que ho faci una altra, si pensem que ho ha de fer l'àrea metropolitana, que jo crec que no, per exemple en temes de turisme crec que no,

perquè una de les coses que més dificultat tenim amb BCN és que BCN es creu que és el centre de tot, i que tot gira al voltant de donar serveis a la Gran BCN però aquesta és una de les coses que hem de tenir clares: l'estratègia de BCN mai ha afavorit el Baix Llobregat, l'estratègia de com estem a BCN m'anirà molt bé i m'ha afavorit perquè m'ha portat el metro a Cornellà, però fins aquí... perquè si no visqués al costat de BCN no tindria metro. Al final tota la dinàmica de BCN ben bé sempre no afavoreix el Baix Llobregat. Si el Baix vol tenir estratègia pròpia, per exemple de promoció econòmic i turisme, de defensa del territori, hem de tenir com a comarca la capacitat de planificar el nostre territori, de defensar-ho, de millorar-ho... Parc Agrari, s'entendria sense el Baix ? No, però amb BCN liderant la política de demarcació, tampoc. S'entén des d'una òptica d'un espai compartit, des del Baix i des del Consell Comarcal.

Si hi ha algú que pot reforçar les polítiques municipals dels ajuntaments petits ha de ser una administració intermèdia, i això ho pot fer un Consell Comarcal. Els ajuntaments petits qui millor els pot donar suport és una administració intermèdia. Per tant, quina administració vol dir quin serveis ha de prestar, vol dir com es tria aquesta administració i com es finança. I és possible tot això.

Recordo un debat agra a les xarxes quan se'm va ocórrer fer un tuit dient que "al Baix Llobregat té més electors que les 3 províncies de Catalunya que trien diputats a part de BCN". Em van posar a caldo... tenim 30.000 electors més que la demarcació de Tarragona que és la segona demarcació que tria diputats. Per tant és important el debat de la llei electoral, perquè una de les coses que es carregava la llei electoral és la idea de què la demarcació provincial és qui ho ha de triar tot, potser hauríem de pensar en una llei electoral que compensi. Potser si nosaltres fóssim demarcació electoral més enllà de què fóssim vegueria o no, també les coses ens anirien diferent, i si triéssim una part important dels diputats al Parlament de Catalunya i al Congrés del Diputats, potser també ens aniria diferent.

I a nivell de finançament, jo crec que hi ha possibilitats reals de finançament dels serveis amb el mateix que funciona la Diputació de BCN. Perquè la Diputació ha de tenir transferència de 400 milions € de l'Estat i no els pot tenir una administració intermèdia? La Diputació de BCN funciona amb un 70% dels diners que li arriben de la part de l'IVA d'allò que consumeixen els ciutadans de la demarcació i altre tipus d'impostos i acaben arribant també transferències de l'estat. Si prestes un servei hi ha algú que per dalt t'ho pot pagar i per baix també, perquè no poden participar l'ajuntament del cofinançament de determinats serveis que pugui prestar la comarca? Havíem parlat en el seu moment, si paguem una part de l'IAE, doncs perquè no podem pagar una part dels serveis que podem prestar? Per tant no és tan senzill.. el Consell Comarcal és una administració que no té recursos, com que no es pot finançar, per tant eliminem-la perquè al final per a l'únic que serveix és per a pagar-li no se sap quants sous a no sé a qui, que estan aquí i no sé ni qui són, ni el que cobren... jo he vingut al consell i els grans polítics amb grans sous no els he sabut trobar. Per tant aquesta inventiva pública que tothom vol crear que això és una mena de nou de pseudo finançament dels partits polítics, doncs que algú vingui, ho valori i ho miri. Per tant, anem en aquesta idea d'una administració que es pugui triar i es pugui finançar.

JOSEP PERPINYÀ.- Els Consell Comarcal volen ser grans, amb capacitat de gestió del patrimoni, amb capacitat de recurs de crèdit, amb capacitat de fiscalitat... coses normals. No és cap cosa estranya. Tu tens un finançament apart d'aquell que et vingui per les supramunicipals, del teu govern, etc... per tant això no existeix i et limita molt. Aquest Consell Comarcal que és dels grans ho reivindica. I torno a dir el mateix, si partíssim de zero ja buscarem i serà justa la fiscalitat i tindrem uns elements que ara no tenim.

Comparteixo el que deia el Llop sobre les vegueries. Ha fet un anàlisi acurat i ha fet servir la paraula risc, és cert, és un debat apassionant, però coneixent la realitat actual penso que una part de la comarca, la part nord té una sensibilitat, hi ha un corrent que pot ser més gran o més petit, i plantejar-se perquè passa. Si no es donen serveis allà.. si hi ha això és que no es troben a

gust? Hi ha una inquietud? I per tant això s'ha d'escollat. Segurament amb aquesta vegueria o amb aquests Consells Comarcals amb més recursos i tal, això es podria arribar d'una altra manera, perquè el que volen aquests companys d'aquests municipis o aquesta part dels municipis és que li resolguis els problemes. Això és així. L'alcalde de Cervelló em diu, acompanya'm a la Generalitat a urbanisme perquè tinc un problema... doncs ha vingut aquí no ha anat a un altre lloc.

Exemples molt clars: gestió del riu, a veure si ens posem d'acord. No sé quantes administracions hi ha.. Té la diputació de BCN un projecte fantàstic des de Castellar de N'Hug i quan arriba a Martorell... no, no això ja és AMB, per tant és una altra administració. I nosaltres aquí lluitant, defensant el territori, defensant l'estratègia... si volen ens assentem tots a la taula els que estem tots treballant el dia. Però avui en dia l'exemple és que hi ha una senyalització, tres o quatre o cinc en el riu: la diputació, l'AMB, el ministeri, el municipi, etc... i això és la realitat. I en el Parc Agrari el debat és el mateix, difícilment el podria fer algú perquè són territoris que van més enllà de l'AMB, en aquest cas.

Aquesta és la realitat que tenim. Els Consell Comarcals volem ser grans en estratègia i lideratge, per què si no hi ha lideratge, no farem res.

FERNANDO MOYA – En su intervención el compañero Jordi Albert decía que posiblemente con uno de los grupos políticos con los que no estaría de acuerdo sería con el PP, sin embargo en los dos días de debate que llevamos hemos coincidido en más del 80% de los temas como puede ser el Parque Agrario, la simplificación de las administraciones, el fomento de la industria... Qué es lo que ocurre? Lo que ocurre es que ustedes los políticos, y digo ustedes los políticos porque soy el menos político de la mesa puesto que no cobro de la política, pues tal vez tendrían que bajar a la arena. Desde luego no es desde el despacho desde donde uno coge la conciencia que los políticos han de coger, porque sois los políticos los que tenéis que concienciaros de que es lo que quiere la población y no crear conciencias... esto por el debate independentista. Los ciudadanos no nos pagan, a quien le paguen, para debatir sobre la identidad, sino que están pagando para que resolvamos los problemas de los municipios. En cuanto al modelo administrativo lo que no estoy de acuerdo es en cambiar las estructuras ni política ni administrativa, si no adecuarla a la realidad de la población. Si no estoy de acuerdo con la desaparición de los Consejos Comarcales, no estoy para crear nuevas estructuras, por ejemplo, la vejería. Hemos hablado de vejerías y con ello lo que estamos haciendo es diversificar más la estructura y necesitaríamos redefinir la administración aunque por lo que hemos hablado de las vejerías he visto que está más enfocado, como si lo concibierais como una central de compras. Es la sensación que he tenido. Por último, la necesidad de una administración comarcal la justifico más por el tema de asuntos sociales y bienestar social que por cualquier otra de las áreas. Yo apostaría porque los Consejos Comarcales fueran los que dieran los servicios sociales de forma directa.

RAQUEL SANCHEZ- Com a política, però no per això deixo de ser ciutadana i no deixo de trepitjar la sorra i jo crec que els alcaldes i regidors ens identifiquem per què ens movem i defensem el nostre territori, i no crec que es pugin establir categories en funció dels diners que ens paguen. Jo crec que és més a la dedicació i vocació que un té al servei públic. Però jo he d'entendre (a Fernando Moya) que tens una vocació pel servei públic independentment de la remuneració que es percep en aquests sentit. AL menys seria el desitjable.

Parlem de moltes coses però quin és el model? Del debat que s'està fent aquí sí que podem almenys extreure un seguit de conclusions que jo crec que amb les intervencions s'han anat reproduint. Tots estem d'acord en què potser el millor camí del model d'organització, del model d'administració, convindria plantejar-se la descentralització de les competències que es presten des de la Generalitat. Quan els ajuntaments ens necessitem relacionar amb la Generalitat el que

volem és un contacte directe i, això ho reivindicava, no volem intermediaris, però per una altra banda s'ha de dir que quan nosaltres necessitem de la cooperació i del suport institucional a qui demanem ajuda i que estigui al nostre costat acompanyant-nos en les reivindicacions ens adrecem al Consell Comarcal. Defenses com el tema del P3 o la prevenció de mosquits són sempre qüestions que els ajuntaments, quan hem de fer aquesta reivindicació, sempre trobem que és el Consell Comarcal, aquesta administració que tenim ara, la que veritablement està del nostre costat, i el que hem de definir si aquesta realitat d'administració de segon nivell es pot exercir millor des de la fórmula d'un Consell Comarcal o des de la fórmula prevista, a l'estatut d'autonomia de Catalunya del 2006, que és la substitució de les diputacions pels consells de vegueries. Aquí més que fer desaparèixer una cosa o més que sumar, la vegueria al consell comarcal, el president el que volia reflexionar abans és que potser el Consell Comarcal ha de convertir-se en una vegueria. No és sumar, no és duplicar, és simplificar i racionalitzar però dotar de recursos i reconèixer competències i funcions de recursos. Amb aquestes tres coses podríem estar d'acord: Descentralitzar el que fa la Generalitat, i portar-ho al territori des de la proximitat es gestiona millor, evitar les duplicitats i reconèixer que l'àrea metropolitana és una realitat diferent, i el debat no seria entre més AMB menys Consell Comarcal, o menys vegueria, no seria aquest el debat però si s'hauria de definir bé qui fa cada cosa i veure quin és el model organitzatiu i administratiu que volem per defensar millor els nostres ciutadans i per garantir els drets i la prestació dels serveis. El Consell Comarcal no seria més vegueria, si no només vegueria entès com una institució que té més capacitat amb més recursos amb els quals els ajuntaments, les administracions locals de primer nivell, continuem tenint aquest element de cooperació, de concertació i de suport.

OSCAR RAMOS.- Em permetreu que faci una mica el meu paper... Se'm planteja una cosa: Qui li posa el cascavell al gat? Hi ha hagut a la intervenció del Josep Perpinyà que el cas de senyalística al riu, que tothom vol posar el seu cartellet i es veu que hi ha moltes administracions administrant el mateix. Amb tantes administracions no s'acaba d'administrar massa bé res. Però qui li posa el cascavell al gat? Podria donar-se a entendre que aquestes altres administracions que estan per sobre del Consell Comarcal i que no acaben de donar les competències i recursos estarien governades per gent d'unes entitats d'una altra galàxia, però en el fons estan governades, si no ara, han estat per les mateixes formacions polítiques que estan assegudes aquí a la taula. Llavors clar, passa que pot donar la sensació que això és culpa dels altres però som nosaltres, llavors a partir d'aquí... si s'hagués de simplificar s'hauria pogut fer, no s'ha fet, no es farà... que passarà amb el futur?

JORDI ALBERT.- Començo responent el que dius. En efecte tant la Diputació, com l'AMB com el Consell Comarcal, l'elecció no és directa i els partits que obtenen els resultats a nivell municipal i a partir dels acords de govern que s'estableixen es defineix la representativitat a la resta d'administracions. I per això que siguin els mateixos no vol dir que tinguin la capacitat de modificar-ho. Abans s'ha dit, la Diputació per si mateixa no pot iniciar un procés d'extrema delegació perquè això necessita un equilibri polític que encara que siguem els mateixos no es dona. Aquí s'han donat casos que hi havia una mateixa persona que és conseller comarcal, diputat provincial i aquí defensa el Consell Comarcal i allà la Diputació de BCN. I Perquè? Perquè tots els ens són necessaris, perquè les competències estan assignades d'una manera o una altra. El que estem demanant és que es redefineixin el marc competencial de manera diferent i també del marc administratiu. I ho hem de demanar en el marc d'una llei que ha de legislar el Parlament de Catalunya i també al Congrés dels Diputats. Per tant, aquí hi ha el debat important.

Jo volia entrar en un concepte que jo crec que ja és hora que ens rebel·lem i de fet l'Arnau ho fa cada vegada que se'n parla, que és el desprestigi de l'administració pública i de la política. La funció política és una funció representativa, per tant aquest discurs que hi ha qui viu de la política i qui no hi viu... Es viu de recursos públic o no de recursos públics però els polítics són necessaris perquè som els que definim els marcs d'actuació i hi ha un factor executiu i una administració que executa però qui ha de prendre les decisions ha de ser els polítics, perquè representem a la ciutadania. Per tant, quan es deia: es que ve la troica, els tècnics, als quals no ha escollit ningú, una persona ha dit. Hem de combatre això i per a ampliar els espais de representativitat hi ha una figura que és la persona que es dedica a la política, que es presenten a unes eleccions i que són escollits o no, en funció dels suports que rebin. No podem atacar a la màxima representativitat que té la ciutadania, perquè no tothom es pot representar a si mateix i delega la seva representació en qui es presenta a unes eleccions i això va lligat a la llei electoral. Però per poder exercir aquesta representació la gent ha de poder viure i hi ha un discurs molt pervers que, a més l'esquerra anticapitalista ha comprat i és una actitud molt poc reflexiva que és sobre el tema dels sous dels polítics. Si no haguessin sous pels polítics, un alcalde no podria fer la seva funció a no ser que fos milionari. Per això em sobta tant que l'esquerra anticapitalista s'apunti en aquest joc. Un alcalde són 4 anys però a "full time". Jo ara mateix estic de polític, però sóc mestre, quan deixi de ser polític tornaré a la meua vida, però mentre estigui de polític necessitaré desenvolupar la nostra funció, a no ser que siguem milionaris.

No he fet cap referència a les vegueries quan és una qüestió que nosaltres dins de la nostra definició de territorial, és més que clara. Compartim la idea de la vegueria, que és una administració molt més propera a la ciutadania, però no és contrària al desenvolupament dels Consell Comarcals. En el fons el que agafes són les quatre diputacions, les divideixes en diferents unitats molt més properes i acotant d'àmbit territorial, i d'aquesta manera t'aproximes molt a la ciutadania i a la capacitat d'entendre i conèixer les problemàtiques que nosaltres com administració estem obligats a resoldre. I per tant a protegir els seus drets i exigir els nostres deures. Apunto la darrera qüestió: sí que hi ha una cosa que podem fer ara i que és imprescindible fer i que és que hi hagi més espais de coordinació. No pot ser, agafant el mateix exemple, que una administració vingui i li digui a una altre: jo arribo fins aquí, fins a Martorell i a partir d'aquí cap a baix ja ho farà una altra i que un faci una planificació determinada i els altres facin una altra. I més quan tots es finançaran amb un programa Feder. Què costa reunir en una mateixa taula a tots els agents implicats i dir: hem de planificar tot el riu i executar-ho, i hem de demanar un finançament a Europa. Posem-nos d'acord. Això té més de voluntat que d'una altra cosa. I qui ho ha de liderar? S'interpreta com una qüestió de resoldre el problema o qui es posa la medalla? Prou de medalles i anem a buscar la funcionalitat de tot plegat. Si tens més medalles tens més oportunitats de tenir més recolzament per part de la ciutadania en unes properes eleccions. I entrem en la lluita de les medalles. Cal un replantejament general de dir, potser qui té més medalles no és potser el més vàlid per a fer la feina. Deixem-nos de medalles i posem-nos d'acord. L'important és que s'acabi fent.

JOSEP M. LLOP.- Volia amigablement però amb convicció respondre primer al Fernando Moya, quan deia que en aquest Consell Comarcal perdem el temps en temes com la sobirania. Avui els sistemes de preses de decisió parteixen de la maduresa de la gent i participem molt en la definició de les nostres prioritats. Podem participar en quin han de ser els nostre àmbits de comunitat d'interès per la prestació dels serveis públics per la racionalitat econòmica però també podem fer-ho per temes que tenen a veure amb la nostra nació o amb drets i deures. La participació de la gent és avui molt més important que abans. Quan deies que els Consell Comarcals han de servir pels serveis socials, em sembla que és una visió molt dels anys 70. Aquesta comarca té 800.000 persones, som el 12% de la població de Catalunya i produïm el 15% de la riquesa. Aquí hi ha 52.000 persones en atur i és aquí on es plantegen els reptes

econòmics i de productivitat no només de la nostra comarca si no del nostre país. Som la tercera comarca més gran en població de tot el país, i hi ha elements que hem de tenir molt en compte en com es prenen les decisions. Per tan quan realment parlem de la possibilitat que hi hagi una vegueria com s'està comentant, hem de tenir en compte que l'estatut ho preveu, però ho fa tenint en compte com un nivell d'administració superior al Consell Comarcal i sense responsabilitats directes cap a la ciutadania, i per tant avui que partim d'aquest concepte de lideratge, de responsabilitat cap a la ciutadania convé plantejar-nos que aquests nivells d'administració intermèdia que són absolutament necessaris han de tenir una resposta cap a la ciutadania que consisteixi en donar comptes, i fer-ho vol dir que sigui triada per la ciutadania. Per exemple el nostre president veguer ha de ser escollit pels ciutadans. Si no ho fem així no estem fomentant el concepte d'identitat si no de crear i alimentar aquesta percepció d'administracions inútils, intermèdies, etc.

Segona idea: en aquests moments no som un país independent, com molts creiem que ho hem de ser per donar millors serveis a la ciutadania, si no que formem part d'Espanya. Mentre formem part d'Espanya hem de trobar els mecanismes per a poder fer la nostra de la millor manera possible, per a servir la ciutadania el millor possible. Allò que ens haurem de plantejar, és precisament el concepte de la delegació de competències de la diputació cap a les vegueries. Les diputacions sense deixar d'existir delega una bona part de les seves competències i recursos de manera automàtica cap a les vegueries de la mateixa manera que els alcaldes deleguen competències cap als regidors. I això pot no entrar en conflicte amb la constitució i és molt important que ho tinguem en compte perquè avançar en aquests serveis de prestacions útils als ciutadans és molt important.

I quan en Jordi Albert deia, quan hem de fer una planificació de tot el que passa al Baix Llobregat hem de ser capaços de treballar conjuntament, es parteix d'aquest procés. De la flexibilitat necessària de les administracions per tal que la competència no sigui la barrera per poder exercir a la ciutadania.

I la darrera cosa és que em sembla que quan parlem d'aquests vegueries no ha de tenir una traducció inferior d'administració en un Consell Comarcal, si no que el Consell Comarcal pot ser un dels nivells d'administracions però hi poden haver uns altres com les mancomunacions de municipis. En aquest sentit l'AMB que forma part de la conurbació de BCN ha de tenir un caràcter altament voluntari per les seves competències que són de gestió han d'estar molt clarament definides, i el seu rol des del punt de vista legal i en tot cas, l'associació ha de ser voluntària i no forçat.

I finalment, quan abordem el debat sobre els nivells competencials de les administracions en concurrència amb una àrea metropolitana, crec que el debat s'ha d'afrontar des del rigor com ho han fet en d'altres països i nosaltres hem d'adaptar això. I qui posa el cascavell al gat? Si partim de l'anàlisi prèvia amb estudis seriosos i des del populisme si no des de l'anàlisi de la perspectiva del servei a la ciutadania i el concepte dels lideratges que parteixen avui de la gent que no pas d'allò que els partits que des dels prejudicis previs, diem, aleshores, a qui li correspon posar el cascavell al gat és al procés del consens en el marc del Parlament de Catalunya.

ARNAU FUNES- L'Estatut de Catalunya quan parla de vegueria i la llei de les vegueries deia que les diputacions havien de desaparèixer i ens havíem de dissoldre en dues vegueries, en cas de la meua diputació de Barcelona, però també hi ha una altra cosa i és que deia que la Generalitat deixaria de fer coses que farien les vegueries. També ho diu. Tothom entén que hi ha d'haver un nivell intermedi de prestació de serveis, que insisteixo que s'ha d'elegir directament. Aviat farà 10 anys que estic a la junta de govern de la diputació. Allà han passat alcaldes de tots els colors, si agafes els decrets de subvencions i prestació de serveis de la Diputació cap als ajuntaments, és una coincidència malèvola, coincideix molt els imports que dona la diputació

amb els alcaldes que estan asseguts a la junta de govern. Per tant anar a l'administració a defensar el teu ajuntament, tampoc ens ajudaria massa. Com tampoc ens ajudaria massa com a comarca tenir una administració on els alcaldes vinguessin aquí a demanar, "qué hay de lo mío". L'important és que ha d'haver estratègia comarcal compartida i gent elegida per a executar aquella estratègia comarcal. No perquè vingui en representació del meu ajuntament.

Hi ha una corrent de fons que aprofita la dreta i part de l'extrema esquerra també ho fa que és: això que esteu fent és marejar al ciutadà. Aquesta idea que amb l'administració diuen que es mareja el ciutadà i forma part de la corrent de fons del desprestigi de la funció pública.... Jo soc ciutadà i el que vull és que em resolguin els problemes... això no vol dir que ha d'haver una administració per resoldre el teu problema. Sí que s'ha de reinventar que algunes lleis ciutadanes, per exemple en ajudes socials, i és que es pot tenir un problema que es pot resoldre en diferents administracions però ha d'haver un referent que és l'ajuntament. I tant sigui per a intentar resoldre el meu problema d'habitatge com per a muntar una empresa, haig de poder entrar al meu ajuntament i resoldre o tenir un acompanyament per a resoldre les meves qüestions. Perquè és la més propera al ciutadà.

Solució aranesa pel Baix Llobregat. No som el Pallars o l'Urgell, ni tampoc el barcelonès. Ni som el Garraf. Necessitem una solució específica per a aquesta administració que estem parlant i que no és un Consell Comarcal a l'ús on hi ha una gran ciutat comarcal que tot ho lideri, perquè aquesta comarca no té això i per tant no es pot muntar una estructura única al voltant d'una o dues grans ciutats que en una comarca tot ho vertebrin, Per tant ha d'haver una solució específica que es pot resoldre a la llei de governs locals que ha de tramitar el govern de la Generalitat.

Tota organització té resistències i moviments de fons, i quan es parla de refer les administracions públiques, hi ha una resistència de fons a qualsevol canvi que pugui parlar d'una desubicació perquè tots som persones i tota organització té tendència a acabar funcionant per justificar la seva pròpia existència, i en el fons això passa molt i en l'administració pública n'està ple. Però no perdem de vista que en l'administració pública juguen dos corrents de fons: Una tecnocràcia brutal que sobretot està concentrada en quan més gran són les administracions més tecnocràcia hi ha i quan més grans són els ajuntaments més dificultats tens per a acabar fent funcionar les coses. Amb la idea aquesta de fer una gran administració i quan més gran és més lobbys privats hi ha embolicats i més gent amb voluntat de treure part del que avui és interès públic i transformar-lo en negoci i benefici privat. No perdem de vista que algunes de les reformes legals que s'han fet anaven orientades en què alguna part d'allò que fan les administracions... que ho deixin de fer les administracions que ja vindrà el senyor Florentino Pérez que és un tipus que ho sap fer molt bé i ho gestionarà. I en el fons també hi ha aquest debat. Quina part del bé públic hem de gestionar des del públic i que no es permeti que es gestioni des del privat. Per exemple algun dia haurem de parlar de com gestionem la brossa i la neteja a la nostra comarca.

FERNANDO MOYA – En primer lugar, por alusiones, querido amigo Llop en el tema de la identidad para nada he hablado del Consell Comarcal, desde que yo estoy aquí no se ha traído ese tema al pleno si no que he hecho referencia a los municipios. Y en el tema de los asuntos sociales, vamos a ver, lo que he dicho que la necesidad de una administración comarcal la justifico más, pero no únicamente, en asuntos sociales y bienestar social que en cualquier otra área. Principalmente y no únicamente. Querida alcaldesa, el tema de la dedicación va en función a las posibilidades y alguien que cobra por ser alcalde tiene más posibilidades de hacer política que aquellos que tenemos que trabajar cuando nos vamos de aquí. Y no es asunto de poner en duda si tengo vocación, no lo dudes si no tuviera no estaría para nada aquí. Cuando has dicho que puede ser, has intentado hacer ver que posiblemente con el PP es el grupo con el que menos de acuerdo esté con la

descentralització, justament jo fui el únic que defendí la postura de la segona descentralització.

¿Quien le pone el cascabel al gato? Lo que haría sería dejar de responsabilizar a los demás de lo que tenemos que hacer nosotros. La competencia definir el marco competencial es de la Generalitat i del gobierno central, pero en realidad quien debería mojarse somos nosotros, los que estamos en los municipios y en las comarcas. Deberíamos ser nosotros quien le pusiéramos el cascabel al gato apretáramos a nuestros partidos y haciéndolo dejando las siglas aparte. Tenemos un interés común, pues luchemos juntos.

OSCAR RAMOS. RESUM DE POSICIONAMENTS

JOSEP PERPINYÀ - Hem parlat d'una administració útil, propera, simplificada, que vulgui donar serveis a aquestes necessitats, que faci política, garanteixi drets, que doni igualtat d'oportunitats. El nom... després de tot això surt un nom i de veure la realitat del país com està i veure quines capacitats tenim de moviment per a acabar de consolidar. Defensar aquesta casa fins que no ho hagi una altra cosa. Que algú em digui que és millor? Aquesta estratègia, lideratge i per tant com que no la veig doncs defenso aquesta casa. Si partíssim de zero m'apuntaria a una vegueria amb les coses que hem comentat i molt més definida.

JORDI ALBERT - Posar sobre la taula el darrer element, que és la relació amb BCN i la nostra proximitat amb BCN i com això condiona moltes vegades l'acció administrativa d'aquesta casa. Si fóssim una comarca que estiguéssim allunyats d'un focus tan important i tan central no tindriem segurament certs debats competencials. Per tant el que hem de fer és tenir una bona relació amb la capital i crear sinèrgies amb la capital. Tenim un Parc Agrari al costat que exporta a altres països del món, quan té el principal mercat a km 0. Hem de crear aquestes sinèrgies amb els territoris que ens envolten. Hem de crear aquestes sinèrgies amb les comarques que ens envolten i a partir d'aquí doncs treballar molt millor de cara a la gestió pel bé comú. Tot això es pot anar fent i hi ha esforços per què es vagi fent. Tres qüestions: redefinir les competències, establir espais de coordinació amb les altres administracions i establir relacions entre territoris, que són tres coses que s'està fent però que cal que continuem fent molt més intensament. Posar-li el nom que vulguis, i tocarà posar-lo al Parlament dins de la llei que es treballi.

ARNAU FUNES – Avui és possible anar a vestir aquesta administració, de moment és el Consell Comarcal, i poder vestir-lo de dues maneres: una, des de l'espai del parlament de Catalunya i des de la llei de governs locals, insisteixo en una solució específica per al Baix Llobregat, si no, no ens en sortirem. Ens hem de situar en què administrativament necessitem una solució específica pel Baix que s'ha de resoldre des del punt de vista de quina cosa és, amb un debat i una participació intensa del Baix, no es pot fer des de les comissions parlamentàries, amb la presència dels grups polítics de la comarca i una comissió específica de delegació i traspàs de competències on ha d'estar la Generalitat, la Diputació i l'AMB i ens han de dir quina part d'allò seu, nosaltres com Baix Llobregat podem gestionar i volem prestar servei. Per tant una administració que pugui prestar serveis, que es pugui elegir i que es pugui finançar amb els recursos que altres administracions tenen per a poder prestar serveis directament.

RAQUEL SÁNCHEZ - Crec que a mode de conclusió, podem establir que hi ha un cert camí traçat. Que hi ha instruments i lleis que han parlat de qui ha de ser aquest model administratiu o d'organització del territori, és un debat obert que no s'ha resolt. L'estatut ha fet unes previsions, la llei de governs locals fa uns anys també obria tot aquest debat, però no molt encertadament perquè es va obrir el debat i es preveia aquesta regulació sense tenir massa en compte què es

deia des del territori, i sobre tot amb un territori que estava molt directament afectat per aquella llei, que era el Baix Llobregat. I a més, tenim altres instruments com la llei de l'àrea metropolitana que també fixa, per a aquest ens supramunicipal una sèrie de competències.

Hi ha cert camí i cert consens entre les formacions polítiques al territori del Baix Llobregat, i ara el que toca és elevar aquest debat, de fer-ho des d'una reflexió assossegada i és important assolir un consens i traslladar el model de nova governança basat en la proximitat, la transparència i la innovació també seria bo que al menys fos més visible de cara als ciutadans perquè si no continuaran sense entendre què fem des del Consell Comarcal o des de les vegueries.

FERNANDO MOYA - ¿Qué administración necesitamos? pues no soy capaz de decirlo pero mientras tanto, mientras definimos la que necesitamos, intentemos no añadir nuevas. Tenemos que redefinir las competencias, simplificar el número de administraciones que participan en la dación de los servicios. Una competencia, una administración. Tenemos que buscar la excelencia.

JOSEP M. LLOP.- El debat necessita serenitat i rigor. El rigor ve de dues bandes, un seguit d'estudis que s'han fet i que cal fer sobre el nivell racional. Segon un nivell d'estudis comparatiu per a veure si hi ha situacions anàlogues a les nostres. Tercer, què ens demana el territori, per a d'alguna forma adequar tota aquesta racionalitat a allò que respon al sentiment del territori. Quart, lideratge, si nosaltres com a Baix Llobregat som capaços de tenir una idea clara d'allò que nosaltres volem, hem de ser capaços de traslladar-ho als nostres partits perquè, cinquè, els nostres partits en el marc del Parlament han d'acordar una llei de governs locals que sigui una resposta real a les necessitats del territori, i en aquest cas el Baix Llobregat té molt a dir pel pes demogràfic i per pes econòmic i per la seva proximitat a Barcelona, i per tant, sisè, també, cal una coordinació profunda amb la llei de l'àrea metropolitana, perquè si l'AMB és gestió, el que avui representa el Consell Comarcal, o si és, com crec que ha de ser vegueria té una capacitat política de decisió que l'àrea no té i per tant això té molta relació amb com cal coordinar la llei de l'àrea metropolitana com associació de municipis amb un caràcter voluntari i el que és el consell comarcal o vegueria del baix Llobregat en quan a capacitat de decisió política. I setè, i últim, si estem en un àmbit com estem plantejant què aquesta comarca ha de tenir com altres un nivell de competències que correspon al pes que tenim i a les condicions que planteja la proximitat a BCN, també és important que hi hagi el concepte del retre comptes de la nostra gestió i per tant aquesta vegueria sigui elegible políticament i per tant que doni comptes de manera clara de la seva gestió.

OSCAR RAMOS: amb aquesta intervenció tanquem la tertúlia en què hem intentat donar resposta a la pregunta: quina administració necessitem per una gestió adequada del territori, al Baix Llobregat?

CLOENDA

JOSEP PERPINYÀ- Una cloenda molt ràpida, agrair a tothom que heu participat. Si finalment, quan sigui, el Parlament ens crida, que el territori tingui un posicionament, que tingui una veu pròpia i que sàpiguen que existim, donem servei i fem política.

